

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. T., narozený X, pobytem v ČR X
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě ze dne 25. 5. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2022, č. j.
OAM-23/LE-BA02-D03-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 3. 5. 2022, č. j. OAM-23/LE-BA02-D03-2022, rozhodl žalovaný o žádosti o mezinárodní ochranu žalobce ze dne 16. 2. 2022 tak, že se řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), jelikož žalovaný shledal žádost žalobce dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřípustnou, neboť dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinké nařízení**), je státem příslušným k posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Rumunsko.

II.

Žaloba

2. V žalobě namítal žalobce zejména neproveditelnost napadeného rozhodnutí pro systémové nedostatky panující v Rumunsku; současně považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neshromáždil dostatečné množství relevantních podkladů. Žalovaný dle názoru žalobce nepostupoval dle **čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce Dublinkého nařízení**, když neposoudil faktickou situaci v Rumunsku, čímž porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci v takovém rozsahu, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a dále porušil § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatrily dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce měl za to, že s ohledem na výše uvedená porušení správního řádu je důvodná rovněž jeho žalobní námitka porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Dále byl žalobce přesvědčen o tom, že v případě jeho návratu do Rumunska by byl vystaven zacházení dosahujícímu minimálně úroveň ponižujícího, nebo dokonce nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, a to zejména s ohledem na neuspokojivé přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, což měly dokládat přiložené zprávy mezinárodních organizací týkající se azylového systému v Rumunsku. V tomto směru považoval žalobce za příléhavé i rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jako „ESLP“) ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku* (stížnost č. 29217/12), na které odkázal (vyvratitelnost domněnky, že státy participující na Dublinkém systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněná Evropskou úmluvou). Poté žalobce předložil informace, z nichž dovodil existenci důvodných obav, že rumunský azylový systém a přijímací podmínky žadatelů vykazují systémové nedostatky (*Zpráva AIDA*); současně s tím považoval odůvodnění napadeného rozhodnutí za nedostatečné, a to především proto, že napadené rozhodnutí se vůbec nezabývalo otázkou adekvátnosti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Zároveň žalobce namítal nezohlednění aktuální situace v souvislosti s ukrajinskou migrační krizí a s dokazováním, zda je Rumunsko ovlivněno příchodem většího počtu osob do země s žádostí o dočasnou ochranu, neboť tato skutečnost mohla mít vliv na celkové posouzení fungování azylového systému v Rumunsku. Dále žalobce zdůraznil skutečnost, že jediným zdrojem informací popisujících situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je stanovisko, které vypracoval žalovaný. Žalovaný se odkázal na své interní zdroje, avšak nijak nezohlednil zprávy mezinárodních či místních nevládních organizací ani zprávy UNHCR. Žalovaný zcela ignoroval požadavky ESLP kladené na důkladnost a individuálnost posouzení situace s ohledem na možné riziko porušení článku 3 Evropské úmluvy. Žalovaný měl naopak poukázat pouze na zcela obecné informace, v důsledku čehož nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav (viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. 32 Az 5/2016 a ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 33 Az 8/2016). Žalobce rovněž nesouhlasil se závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalovaného, že neměl žádné negativní zkušenosti, které by mu bránily se vrátit do Rumunska. Závěrem žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, který dovodil, že důkazní břemeno ohledně neexistence systémových nedostatků azylového řízení nebo přijímacích podmínek nese primárně správní orgán. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 8. 6. 2022 žalovaný popřel oprávněnost námitek a nadále trval na správnosti napadeného rozhodnutí. V případě žalobce bylo přistoupeno k aplikaci čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení, neboť bylo zjištěno, že žalobce Vietnam opustil v listopadu 2017. Cestoval za prací do Rumunska, kde pracoval cca 4 roky, až do 11. 11. 2021, měl povolení k pobytu, vízum a pracovní povolení. Poté byl 20. 11. 2021 odvezen nákladním autem v kontejneru do Prahy. Dne 8. 2. 2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Příjímacím středisku v Zastávce u Brna. S ohledem na výše uvedené žalovaný požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti za žalobce a dne 7. 3. 2022 odeslal žádost o převzetí žalobce do uvedeného státu. Dne 31. 3. 2022 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce; Rumunsko také uvedlo, že žalobce obdržel povolení k pobytu na území Rumunska platné do dne 2. 12. 2021. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, byla žalobci poskytnuta možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést nové skutečnosti nebo informace, které by měl vzít žalovaný v úvahu při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce svého práva nevyužil, s předloženými dokumenty se seznámit nechtěl. Žalobce byl též v rámci seznámení s podklady poučen o s ním vedeném řízení podle Dublinského nařízení. Žalobce byl poučen, že na základě Dublinského nařízení je k vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušné Rumunsko. Žalobce vyjádřil nevoli vrátit se popřípadě zpět do Rumunska, kde by měla být posuzována jeho žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 20. 05. 2021 týkající se azylového systému v Rumunsku. Zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v souladu s Dublinským nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž akceptovalo přemístění žalobce na území Rumunska. Zpráva byla zpracována na základě dostatečně relevantních podkladů, včetně zpráv mezinárodních organizací, je transparentní, objektivní a z dohledatelných zdrojů a splňuje tak všechny náležitosti kladené NSS, aby mohla být použita jako objektivní zdroj informací k posouzení případu žalobce. Žalovaný se také zabýval skutečnostmi, které žalobce uvedl v pohovoru v rámci řízení podle Dublinského nařízení. V jeho průběhu žalobce neuvedl žádné negativní skutečnosti, které by mu bránily se vrátit do Rumunska, do ČR odešel, aby si vydělal více peněz. V ČR žádá o mezinárodní ochranu, aby zde mohl pobývat a pracovat. Žalovaný konstatoval, že žalobce jeví známky

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

tzv. ekonomické migrace, tudíž neuvedl žádné relevantní důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu právě v ČR, a žádost podal z důvodu legalizace pobytu zde v ČR kvůli práci. Námitka žalobce směřující k rozsudku ESLP je v daném případě zcela irelevantní, nemá žádnou souvislost ani skutkovou ani jinou paralelu, která by odpovídala žalobcově případu. Argument vytržený z kontextu ze zprávy AIDA uvádí dílčí nedostatky v zařízeních Galatii a Somcuta Mare, nicméně žalobce ani daná zpráva neuvádí žádné další závažné systémové nedostatky, které by měly za následek nemožnost přemístění žalobce do Rumunska k posouzení jeho azylové žádosti, a žalovaný takové nedostatky také neshledal. Žalovaný i nadále zastává názor, že přednesená argumentace není dostatečná ke změně jeho stanoviska ve věci žalobce. Nad rámec daného žalovaný poznamenal, že dosud není jasné, do kterého azylového střediska bude případně žalobce přemístěn (Rumunsko disponuje více jak 6 zařízeními), takže takto nadnesené obavy jsou více méně pouze v rovině spekulativní. K námitce přílivu uprchlíků z Ukrajiny do Rumunska a jejich vlivu na azylové řízení, žalovaný uvedl, že řízení o dočasné ochraně, které se vztahuje na uprchlíky z Ukrajiny a řízení o udělení mezinárodní ochrany, jsou řízení zcela oddělená, nemající žádný společný rámec. Žalovaný tak danou námitku považuje za zcela bezpředmětnou. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.
6. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce Vietnam opustil v listopadu 2017. Cestoval za prací do Rumunska, měl uzavřenou pracovní smlouvu. V Rumunsku pracoval jako svářeč přibližně 4 roky ve firmě VARD až do 11. 11. 2021. Úředník z firmy mu řekl, že v Rumunsku má povolení k pobytu, vízum a pracovní povolení. Povolení bylo vždy na dva roky a poté se prodloužilo. Poté byl 20. 11. 2021 odvezen nákladním autem v kontejneru do Prahy. O mezinárodní ochranu nikde nežádal. Dne 8. 2. 2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný následně požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti k projednání žádosti žalobce a dne 7. 3. 2022 odeslal žádost o převzetí žalobce do uvedeného státu. Dne 31. 3. 2022 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podanou na území ČR podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Rumunsko uvedlo, že žalobce obdržel povolení k pobytu na území Rumunska platné do dne 2. 12. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

9. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení „*Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.*“
10. Žalobce nejdříve namítl nedostatečně zjištěný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu. Současně s tím namítl, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci dle § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.
11. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť z obsahu správního spisu je patrné, že si žalovaný v rámci řízení o předání žalobce zajistil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Tyto podklady poskytují jasný, přehledný, obsáhlý a věrohodný zdroj informací, z nichž žalovaný následně zjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu dle § 3 správního řádu. Žalovaný při zjišťování skutečného stavu věci vycházel zejména z provedených výsledků žalobce, rozhodnutí o jeho zajištění, informací shromážděných v dokumentu Rumunsko Informace OAMP 20. 5. 2021 - Azylový systém, ze sdělení Rumunska, které uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a v neposlední řadě i ustálené judikatury. Veškeré uvedené materiály jsou součástí správního spisu a vypovídají dostatečným, jasným a průkazným způsobem o fungování azylového systému a dodržování lidských práv v Rumunsku.
12. Nad to soud připomíná, že při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce nesdělil nic, co by vyjadřovalo jeho nesouhlas se zjištěným stavem v Rumunsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení nebo s použitými zdroji, z nichž žalovaný čerpal informace o azylovém systému v Rumunsku.
13. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný dostatečně nezaobíral systematickými nedostatky hrozícími žalobci v Rumunsku, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Poté žalobce poukázal na jím konkrétně shledané systematické nedostatky hrozící žadatelům o mezinárodní ochranu v Rumunsku.
14. Nejdříve považuje soud za důležité poukázat na rozsudek NSS ze dne 7.8.2018, č.j. – 26 „*Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že „[...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Uníí.*“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států Evropské unie je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č.j. 5 Azs 229/2016-44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit. S ohledem na výše uvedené soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se žalovaný existencí systémových nedostatků zabýval nedostatečně a obecně pouhým konstatováním obecných faktů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl fakta vyplývající z Informací OAMP ze dne 20. 5. 2021 týkající se azylového systému v Rumunsku, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučujících riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Rumunsku. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavdávaly domněnku o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany Rumunska, avšak žádné nezjistil. Dále byl žalobce seznámen s výsledkem řízení o žádosti a s tím souvisejícím předáním do Rumunska jako země příslušné k posouzení jeho žádosti. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí se žalovaný dotázal žalobce, zda chce uvést další rozhodné skutečnosti či doplnit podklady rozhodnutí. V obou případech žalobce této možnosti nevyužil. Rovněž se žalovaný dotázal žalobce, zda je ochoten se do Rumunska vrátit, ten takovou možnost odmítl, aniž by sdělil konkrétní důvod. Z uvedeného i dalších podkladů rozhodnutí nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v Rumunsku vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zhodnocení veškerých takto získaných informací provedl žalovaný na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, a to způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky zakládající pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v Rumunsku ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to ani v individuálním vztahu k žalobci. Pokud žalobce i přesto považuje tyto získané údaje za příliš obecné, nic mu nebránilo uvést jím konkrétně shledané systémové nedostatky. Je sice pravdou, že v daném typu řízení leží břemeno tvrzení a důkazní z větší míry na správním orgánu, neznamená to však, že žalobce může po celou dobu řízení zůstat pasivní. Jestliže žalobce v průběhu řízení o předání neuvedl žádné skutečnosti vzbuzující důvod domnívat se, že azylový systém v Rumunsku trpí systémovými nedostatky, neunesl břemeno tvrzení a musí nést negativní následky své pasivity v řízení před žalovaným. Nelze ani odhlédnout od toho, že i nyní v žalobě uvedené námitky jsou velmi obecné a bez konkrétně formulovaných nedostatků, které žalobce v azylovém systému Rumunska

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

spatřuje a pro které předání odmítá. Ačkoliv nelze tímto argumentem vyvrátit možné systémové nedostatky v Rumunsku, považuje soud za vhodné zmínit, že jednání žalobce, za situace, kdy v Rumunsku dobrovolně pobýval přibližně čtyři roky, shledává jako účelové. Soud tak na základě výše uvedeného neshledal námitku žalobce důvodnou, neboť žalovaný se dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících v Rumunsku. Současně s tím soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec dle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost žalobce, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Nadto soud připomíná, že ačkoliv Informace OAMP ze dne 20. 5. 2021 jsou počítány jako jeden podklad, informace v něm obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad dostatečně způsobilý podat dostatečně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v Rumunsku.

15. Přesto považuje soud za vhodné vyjádřit se k aktuálně v žalobě tvrzeným systémovým nedostatkům, které soud neshledal důvodnými, neboť nedosahují takové intenzity, aby je bylo možné podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, což je v souladu s výše uvedeným názorem soudu. Co se týče hygienických podmínek, konstatuje soud, že samotný obecně nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Rumunsku nacházejí, a to ve srovnání s vyspělejšími a nejbohatšími zeměmi Evropské unie, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky. Z výše uvedeného nevyplývá, že by tyto podmínky, ne zcela srovnatelné s těmi v ČR, dosahovaly té intenzity, aby je bylo možné podřadit pod systémové nedostatky dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26 [14], v němž se soud vyjádřil konkrétně k systémovým nedostatkům v Rumunsku takto: *„Totožnými námitkami, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu“. Obdobná argumentace se pak nachází i v odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud proto rozhodl správně a své závěry odůvodnil v souladu s judikaturou Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu. Jelikož problémy uváděné stěžovatelem i podle Nejvyššího správního soudu nemohou zjevně představovat systémové nedostatky, je odůvodnění napadeného rozsudku dostačující, když krajský soud stěžovatelem namítané nedostatky podrobně zrekapituloval, následně odkázal na závěry relevantní judikatury a konstatoval, že takové intenzity, aby šlo o systémové nedostatky, nedosahují.“* Rovněž soud upozorňuje, že žalobce citoval neaktuální zprávu AIDA, kdy informace použité žalovaným od téhož zdroje jsou aktuálnější a tudíž i objektivnější.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

16. K námitce možného zahlčení rumunského azylového systému s ohledem na ukrajinskou migrační krizi uvádí soud, že tuto shledává neopodstatněnou. Jelikož žalobce v průběhu správního řízení, vyjma neodůvodněné neochoty k předání do Rumunska, neuvedl žádné jiné důvody, zabýval se žalovaný systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v širším měřítku. Na základě zjištěných informací, které jsou uvedeny a rozebrány výše, však dospěl k závěru, že v Rumunsku k systémovým nedostatkům nedochází. Pakliže byly žalobci tyto skutečnosti známy, mohl je žalovanému sdělit dříve, to však neučinil, a proto se jimi žalovaný v napadeném rozhodnutí jmenovitě nezabýval a hodnotil zjištěné informace jako celek. Navíc, žalobce ve svých tvrzeních v podané žalobě pouze spekuluje o možných negativních dopadech, které by mohly nastat, aniž by s určitostí tvrdil, že k nim skutečně dochází a současně sám pro svá tvrzení nepředkládá žádné důvěryhodné podklady. Nelze ani odhlédnout, že tyto spekulace se poprvé objevují až v žalobě. Nicméně za současné situace se tato tvrzení nezdají pravděpodobná a zároveň nelze předjímat závěry, které neskytají oporu v žádném podkladu a jsou pouze domněnkou žalobce. Současně s tím soud, stejně jako žalovaný ve svém vyjádření, poukazuje na odlišnost institutů žádosti o mezinárodní ochranu (řízení, které bude vedeno s žalobcem) a žádosti o dočasnou ochranu (řízení vedené s ukrajinskými imigranty). S ohledem na odlišnost obou institutů a na jejich vzájemně oddělená a samostatná řízení, se jeví tvrzení žalobce opět jako nepodložená spekulace. Rovněž soud poukazuje na poměrně krátký časový úsek pro pozorování a učinění závazných závěrů ohledně dopadu migrační krize na azylový systém v Rumunsku. Od počátku migrační krize uplynuly dosud pouhé čtyři měsíce, kdy se takto závažný nedostatek nestihne projevit, natož jej komplexně zmapovat. Pokud však žalobce míří na dočasné zvýšení zátěže na Rumunsko v těchto souvislostech, upozorňuje soud, že přechodné komplikace, které jsou důsledkem mimořádné situace a které nevykazují setrvalé tendence, nelze podřadit pod systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. K tomu je třeba také uvést, že v recentní době nejsou známy žádné informace o tom, že by Rumunsko nebylo schopné plnit své závazky plynoucí mu z Dublinského nařízení či jiných mezinárodních závazků. Je však také nutné mít stále na paměti, že Evropská unie tuto situaci intenzivně řeší, a to i zvýšením finančních, ale i dalších prostředků na pomoc těmto ukrajinským „uprchlíkům“, potažmo státům, které tyto uprchlíky přijímají. Uvedené se poté projeví v „odlehčení zátěže“ státu tím, že se problém nepřesouvá do jiných oblastí, jako je např. právě řízení o mezinárodní ochraně. Soud tímto nehodlá jakkoliv bagatelizovat panující situaci okolo migrační krize, avšak v současné době se s vysokým přílivem uprchlíků z Ukrajiny potýkají všechny evropské státy. S ohledem na uvedené nespátňuje soud v postupu a závěrech žalovaného vytýkaný nedostatek, neboť žalovaný vycházel z objektivních informací, které nepotvrzují žalobcem tvrzené hypotetické zahlčení Rumunského azylového systému. Jelikož žalobce ani neuvedl tuto námitku v průběhu řízení, nebyl důvod, aby ji žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozebíral a kladl na ni přednostní důraz.
17. Jelikož nebyly žalobcem prokázány žádné systémové nedostatky dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, nelze tak současně považovat napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, neboť je prokázáno, že žalobci v Rumunsku žádné takové nebezpečí nehrozí.
18. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, přezkoumatelné, dostatečně individualizované a v souladu s citovanou judikaturou. Současně si pro své

závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. července 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.